

[Ministeren for skatter og afgifter.]

dige prioritethavere er skubbet ud, hvor der er ingen eller kun lidt sikkerhed.

Ud over de problemer, der knytter sig til på denne måde at forringe retlige, tinglyste tilgodehavender, kan det give anledning til vurdering af, om den, der ikke har råd til at betale grundstigningsskylden, vil blive hårdere ramt end den økonomisk bedre stillede. Jeg tænker her ikke mindst på situationen i forbindelse med afhændelse af ejendom.

Tinglysningen af forfalden grundstigningsskyld vil betyde en særdeles stor belastning af tinglysningsvæsenet. Justitsministeriet har oplyst, at tinglysningsvæsenet ikke uden betydelige nyansættelser vil kunne klare opgaven, hvis der hvert halvår skal tinglyses en termin grundstigningsskyld på en stor del af landets ejendomme.

Endelig skal jeg bemærke vedrørende provenuet, at det af hensyn til kommunernes økonomi må forekomme betænkeligt, at de mister grundskylden af fremtidige værdistigninger. For mig at se må det føre til en forøgelse af skatteudskrivningen på andre områder. Det må også gælde, selv om man som foreslået af SF i et andet lovforslag, nemlig lovforslag nr. 25 om indkomstskat, vil lade statslige bloktilskud afløse den nuværende kommunale indkomstskat.

Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at der efter lovforslaget ikke er mulighed for at lade en del af grundstigningsskylden tilfalde kommunerne. Efter forslaget skal afgiftsprovenuet nemlig bindes til offentlig erhvervelse af byggejord — en regel, hvis hensigtsmæssighed jeg i øvrigt må betvivle, da afgiftsprovenuet med tiden kan blive meget betydeligt og måske så stort, at det mere end kunne opfylde det formål, det er bundet til.

Disse indvendinger mod såvel hr. Knud Jespersens som hr. Ømanns forslag betyder, at jeg på regeringens vegne må afvise forslagene i den form, hvori de ligger. Men jeg medvirker selvfølgelig gerne under udvalgsarbejdet til afklaring af de problemer, der knytter sig til forslagene, og hvoraf jeg har peget på nogle.

Grünbaum (S):

Det af kommunisterne nu på ny fremsatte forslag om tinglysning af en offentlig priori-

tet på en del af værdistigningen på jord og fast ejendom har jo det dobbelte formål at begrænse mulighederne for låntagning og at hindre en for skæv formueudvikling ved i realiteten at inddrage noget af kapitalgevinsten til samfundet. Begge formål er sympatiske, men spørgsmålet er, om den anviste metode er hensigtsmæssig. Det er i hvert fald givet, at den vil medføre en betydelig forøgelse af administrationen, og hvis hovedformålet nu var at sætte en grænse for låntagning i de stigende ejendomsværdier, så er det jo et spørgsmål, om ikke dette formål både nemmere og bedre, mere hensigtsmæssigt, kunne opfyldes på anden måde, nemlig ved direkte begrænsninger af adgangen til at optage lån i ejendommene, hvilket så naturligvis skulle gælde både den organiserede realkredit og øvrige lånoptagninger i ejendomme i form af pantebreve. Jeg vil selv tro, at det kunne gøres væsentlig mere hensigtsmæssigt, hvis det var det, der var hovedformålet.

Nu er der jo også en anden side af forslaget, og med hensyn til denne anden side af forslaget, nemlig spørgsmålet om inddragelse til samfundet af den samfundsskabte værdistigning, må man, synes jeg, indrømme, at kommunisternes forslag er ret moderat. Man kunne næsten sige, det er et meget moderat forslag. Man friholder jo hele den stigning, som skyldes den almindelige inflation i samfundet, og her vil jeg da godt have understreget, at dette er langt den største del af den stigning, vi har kunnet konstatere i værdierne af fast ejendom. Det gælder ikke mindst landbruget. Den stigning, der har fundet sted her gennem en længere årrække, for landbrugets vedkommende i hvert fald, svarer nogenlunde til den lønstigning, der har fundet sted i den samme årrække.

Kommunisternes forslag er altså meget moderat. Det sigter kun mod at gribe ind over for den del af stigningen, der ligger oven over denne inflationsstigning; her vil man altså pålægge en offentlig prioritet, men der skal ikke foretages nogen forrentning deraf før efter et ejerskifte. Det er et ret vigtigt punkt, der også viser en moderat indstilling over for disse problemer. De nugældende ejere skal altså have lov til at blive siddende på ejendommene. De skal ikke have nogen ny byrde pålagt. Først ved ejerskifte skal disse byrder indtræde.